

Eski Eşyalar

— kemaldoganay · 02 Şubat 2020

“Mal canın yongasıdır!”

Sabahları çok erken kalkarım. Kahvaltımı yapar,yürüyüşe çıkarım.

Bu günde öyle yaptım.Erkenden kalktım.Yürüyüşe çıktım.

En uzak kahveye kadar yürürüm. Sonra orda oturur, çayımı içer, günlük gazeteleri okurum. Aklıma gelen şeyleri yazarım. Bu bazen bir şiir, bazen bir hikaye, bazı da bir makale olur.

Zaten ben genellikle şiirleri yürüyüş yaparken hazırlar ve cebimden defteri çıkarır yollarda yazarım.

Eve biraz uzak, yolun kenarında iki tane büyük çöp bidonları vardır. Çöp varsa, onlara atar, önlerinden geçerim. Evin çöplerini dökmek, sabah benim birinci vazifemdir.

Sabah çöpü aldım, torbasıyla bidona atacaktım ki; Bidonun tam köşesinde duran süslü bir pasta kutusu dikkatimi çekti.Birinin doğum günümüştü sanırım.Pastayı yemişler, kutuyu da kıyamamış boş halde bidonun tam bir köşesine koymuşlar. Biri belki beğenir de alır düşüncesini taşımış olmalılar.

Oysa içi boş kutuyu kim neylesin!..

Bu düşünceler beni taa yıllar öncesine götürdü.

O zamanlar Almanya’da görevliydim. Yeni bir ev bulmuş, iki arkadaş oraya taşınacaktık. Daha önce pansiyonda kalıyorduk. Pansiyonun içi konforluymuştu. Şimdiki evin içi boştu. Hiçbir eşyası yoktu. Bizim dayayıp döşememiz gerekti.

Hemşerim olan bir velim vardı. Hanımı orada ortaokulu bitirmişti. Komşularla ve Türk Ailelerle arası iyiydi. Komşularının hepsi Almandı.Almanlarla da içli dışlıydı.

Ona dedim ki;

--- Yenge bize yatak, yorgan, kanape ve koltuk takımları lazım. Bulabilir misin?

Yengem;

--- Bir araştırıyım, dedi. Bulursam size haber veririm.

Bir hafta sonra haber geldi. Komşularından Yaşlı Teyzenin biri evin eşyalarını yenilemiş.Eskilerini de atacakmış.

Almanya’da eşya atmaköyle kolay değil.Belediyeye para ödemesi gerekiyor.Bu da bayağı bir para tutuyor. Onun için herkes verecek birini veya atacak gizli bir yer arıyor. Teyzenin eskileri garajında duruyormuş.

--- Ben veririm. Haber verin hemen gelsin alsınlar, demiş.

Sağ olsun Yenge Hanım da bize haber verdi.

Bir velinin de kamyoneti varmış. Onu da ayarladık. Müsait bir günde eşyaları almaya gittik.

Bize göre oldukça yeni ev eşyaları. Her şey var. Yemek masasına kadar.

Kadıncağz biz gelmeden önce hepsini güzelcesilmiş,hazırlamış.

Bizim hemşeri kamyonetin sahibi ve iki arkadaş biz de almaya gittik.Eşyaları yüklemeye başladık.

Eşyaların bir kısmı ağır. Zor kaldırıyoruz. Zaman zaman yere koyarak dinlenmek veya çevirmek gerekiyor.

Teyze yerinde duramıyor. Almanca konuşup duruyor.Tabii biz de ne dediğini gayet iyi anlıyoruz.

--- Aman yere bırakmayın...Toz olur...Bir yerleri yırtılır.Eşyalara yazık olur!

Ben gülmeye başladım.

Arkadaş;

--- Yine neden gülüyorsun arkadaş ,dedi?

--- Ulan neden gülmeyeyim?..Kadın zaten çöpe atacak.Biz aldık bedava götürüyoruz.O da para vermekten kurtuldu. Şimdi bir de eşyaları yıpratmayın diye, söyleniyor!

--- Ee eskide olsa eşyaları atmak öyle kolay değil.Ne demiş atalarımız;

--- “Mal canın yongasıdır!”

--- Kolay kolay elden çıkarılmaz.

Düşündüm!...

Arkadaş haklıydı.

Şimdi pasta kutusunu görünce o yıllar aklıma geldi.

Çocuk bile eski kutuyu kıyıp da çöp bidonuna atamamış.

Öyle köşeye koymuş ki, belki biri beğenirde gelir alır, diye...

Halbuki;

---“ Boş kutuyu kim ne yapacak?”

--- Demek ki, dedim Eski Eşyalar bu kadar değerli oluyor!

Kemal DOĞANAY